

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudkyň Mgr. Hany Kadlecové, LL. M. a Mgr. RNDr. Jany Zaoralové ve věci

žalobců: **a) L. B.**, narozen xxx
bytem xxx
b) M. S., rozená M., narozena xxx
bytem xxx, Německá spolková republika
oba zastoupeni advokátem JUDr. Jaroslavem Srbem
sídlem Klausova 2541/15, 140 78 Praha 4

za účasti vedlejší účastnice na straně žalobců:
JUDr. M. Š., narozena xxx
bytem xxx
zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Kneblem
sídlem Korunní 1302/88, 101 00 Praha 10

proti
žalovaným: **1. Gastro Group Kolkovna s. r. o.**, IČO: 24670332
sídlem Rašínovo nábřeží 44/2, 120 00 Praha 2
zastoupena advokátem Mgr. Robertem Vladykou,
sídlem Revoluční 1, 110 00 Praha 1
2. P.H., narozena xxx
bytem xxx
zastoupena advokátem Mgr. Stanislavem Němcem
sídlem Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2
3. MUDr. L.A.H., narozena xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Stanislavem Němcem
sídlem Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2

o zdržení se imisí hluku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Spalová.

o odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. října 2021, č. j. 22 C 190/2017-200

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **mění** takto:
Žalovaní 1) až 3) jsou povinni zdržet se rušení žalobců a) a b) hlukem, pocházejícím z provozovny, označené jako „zařízení veřejného stravování 'restaurace s barem' Xxx's", umístěné v domě čp. xxx, Xxx, Staré Město, nalézající se na pozemku p. č. xxx, v k. ú. Staré Město, zapsaných na LV xxx v obci Praha a k. ú. Staré Město, a to v míře přesahující 25 dB v noci mezi 22:00 hodinou až 06:00 hodinou ve vnitřním prostoru žalobců v jejich nemovitosti - jednotce č. xxx/7, zapsané na LV xxx, k. ú. Staré Město, obec Praha, ve 2. patře budovy č. p. xxx, Xxx, Praha 1 - Staré Město, stojící na pozemku p. č. xxx, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaní 1) až 3) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobcům a) a b) na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši 85 400 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobců A) a B) JUDr. Jaroslava Srba.
- III. Žalovaní 1) až 3) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit vedlejší účastníci na straně žalobců na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši 15 246 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce vedlejší účastnice na straně žalobců Mgr. Ondřeje Knebla.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by byla žalovaným 1) až 3) uložena povinnost zdržet se rušení hlukem, pocházejícím z provozovny označené ve výrokové části tohoto rozsudku (výrok I. a výrok II.) a současně rozhodl o tom, že jsou žalobci a vedlejší účastnice na straně žalobců povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované 1) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 890 Kč (výrok III.) a žalovaným 2) a 3) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 21 417 Kč (výrok IV.). Výrokem V. rozhodl o tom, že se žalobcům vrací zaplacená záloha na vypracování znaleckého posudku ve výši 8 000 Kč.
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobci domáhali rozhodnutí soudu, kterým by byla žalovaným 1) až 3) uložena povinnost zdržet se emisí hluku, který proniká z prostor provozovaných žalovanou 1), konkrétně podniku Xxx's, nacházejícího se v 1. NP a 1. PP domu ve vlastnictví žalovaných 2) a 3), do bytové jednotky ve spoluvlastnictví žalobců. Dům, v němž mají žalobci byt, sousedí s domem, který je ve spoluvlastnictví žalovaných 2) a 3), v němž je provozován dotčený podnik. V nočních hodinách se hluk šíří vnitřními prostorami domu, po jeho konstrukcích. Žalobci problém opakovaně řešili jak s provozními podniky, tak s PČR a představiteli místní samosprávy. Dočasně vždy došlo ke ztišení, ale z dlouhodobého hlediska zůstala situace nezměněna. Žalobci ve svém návrhu argumentovali tím, že ač je podnik označen jako restaurace s barem, fakticky je provozován jako noční bar s diskotékou. Žalobci provedli dne 4. 6. 2017 v době mezi 00:05 a 00:30 měření emisí hluku se závěrem, že průměrná hladina akustického tlaku byla naměřena v hodnotě 34,4 dB. Povolený hygienický limit v nočních hodinách je přitom 25 dB.
3. Žalovaná 1) navrhovala zamítnutí žaloby. Popřela, že by docházelo k rušení žalobců nad míru obvyklou v daném místě a také, že by to byla právě ona, kdo ruší žalobce hlukem. Argumentovala tím, že nemovitost žalobců se nachází v samém centru města, v ulici, kde se nachází několik nočních podniků, a tato oblast je známa svým nočním životem. Navíc žalovaná 1) přijala veškerá možná opatření k tomu, aby se hluk z její provozovny nešířil. Konečně zpochybnila měření

provedené žalobci a zároveň zdůraznila, že naměřené hodnoty jen lehce překračují nastavené hygienické limity.

4. Žalované 2) a 3) shodně se stranou žalující uvedly, že spoluvlastní dům na adrese Xxx a že dne 31. 7. 2012 pronajaly prostory v domě žalované 1). Namítly nedostatek své pasivní věcné legitimace. Dovozovaly, že jim nelze uložit povinnost zdržet se šíření imisí hluku, když ony samy žádný hluk nevytvářejí a současně nedisponují žádným právním nástrojem, kterým by mohly šíření hluku zabránit. Poukázaly na to, že žalobci nikterak neprokázali, že by k jejich rušení docházelo nad míru obvyklou místním poměrům. Shodně se žalovanou 1) argumentovaly tím, že byt žalobců se nachází v centru města, v rušné oblasti, kde je mnoho nočních podniků. Z pohledu žalovaných 2) a 3) není postaveno najisto, zda jsou žalobci rušení hlukem vycházejícím z provozovny žalované 1).
5. Dne 5. 9. 2018 vstoupila do řízení vedlejší účastnice na straně žalobců, která měla zájem posílit postavení žalobců a zároveň chtěla chránit svá práva, neboť hluk z provozovny je slyšet i v jejím bytě, který se nachází ve stejném domě jako byt žalobců.
6. Žalobci a vedlejší účastnice doplnili, že k rušení dochází nejméně od roku 2014. Zároveň se vyjádřili ke skutečnosti, že má soud rozhodovat s ohledem na stav, jaký tu je v okamžiku vyhlášení rozhodnutí. Poukázali na to, že pro posouzení věci je rozhodující stav v době vyhlášení rozsudku pouze ve věcech, v nichž rozsudkem dochází ke vzniku, změně nebo zániku právního vztahu mezi účastníky, přičemž o takovou situaci v daném případě nejde. Odkázali na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 11. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4302/2007, dále ze dne 24. 2. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1081/97, ze dne 24. 8. 2006, sp. zn. 33 Odo 1184/2005, a ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 22 Cdo 223/2005. Shrnuli, že v případě negatorní žaloby není třeba, aby zásah, před kterým chrání, trval v době podání žaloby, anebo aby předtím měl ráz opakovatelnosti či soustavnosti. Žalobu lze podat i na základě jednoho zásahu do práva, pokud jeho provedení svědčí o tom, že opakování nelze vyloučit. V konkrétním případě nebezpečí opakování dovozovali zejména z toho, že žalované účelově a nepravdivě popírají žalobní nárok. Navíc u žalované 1) nebezpečí opakování plyne ze samotné podstaty jejího podnikání.
7. Soud I. stupně vycházel při svém rozhodování ze skutkových zjištění, která byla podrobně popsána pod body 6. až 16. odůvodnění rozsudku, na které se pro stručnost odkazuje. Po právní stránce soud I. stupně věc hodnotil s odkazem na § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a dovodil, že omezit vlastnické právo uložením povinnosti zdržet se imisí hluku lze pouze v případě, kdy k těmto imisím skutečně dochází. V posuzovaném případě však bylo poslední měření provedeno již v červnu 2017, tj. před více než 4 lety, a proto nelze žalovaným takovou povinnost uložit. Navíc druhé oficiální měření provedené v květnu 2017 překročení hygienických limitů neprokázalo. Soud I. stupně uzavřel, že se s ohledem na provedené dokazování jeví jako vysoce pravděpodobné, že v minulosti k imisím hluku docházelo, naposledy v roce 2019, avšak v současnosti se tak již neděje, což potvrdili i sami žalobci. Navíc nebylo postaveno najisto, zda skutečně došlo k překročení hygienických limitů. Soud I. stupně se dále vypořádal s judikaturou, na kterou žalobci odkazovali a kterou shledal nepřiléhavou. Závěrem uvedl, že v době rozhodování soudem I. stupně k obtěžování žalobců vůbec nedocházelo, protokoly o provedeném měření předložené stranami sporu dokumentovaly rozporné hodnoty a další měření nebylo možno provést. Žalobci tudíž neprokázali překročení hygienických limitů a žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně dle úspěchu ve věci a přiznal je s odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. žalovaným.
8. Proti tomuto rozsudku, pouze do výroků I. až IV., podali žalobci včasné a přípustné odvolání, které odůvodnili odkazem na § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. Nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně shledávali jednak v tom, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl žalobci navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností. Brojili proti závěru soudu I. stupně, že neunesli důkazní břemeno, přitom však nebyly provedeny důkazy, které žalobci navrhovali (jednak výslech svědků – A. M., T. H., I. V., M. Š., dále důkazy navržené v podání ze

dne 11. 11. 2018). Současně měli za to, že soud I. stupně dospěl na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým zjištěním. V této souvislosti poukazovali zejména na logický rozpor v rozsudku týkající se měření č. 1 a měření č. 2. Z důkazu Měření č. 2 bylo totiž možno ve spojení s ostatními provedenými důkazy dovodit, že k šíření imisí, překračujících hygienické limity, nejen docházelo, ale jeho pokračování či opakování nelze vyloučit. Konečně žalobci měli za to, že věc byla také nesprávně právně posouzena. Žalobci nesouhlasili se závěry soudu I. stupně, že pro rozsudek v této věci byl rozhodující stav v době vyhlášení. Odkazovali na své vyjádření z 12. 2. 2019 a závěrečný návrh z 24. 9. 2021, v nichž podrobně rozvedli důvody, proč tomu tak není. Shrnutí, že procesní zásadu § 154 o. s. ř. nelze absolutizovat a nedotýká se těch ustanovení hmotného práva, která vážou vznik, změnu nebo zánik práva nebo povinnosti k určité době. Pro právní posouzení věci je pak rozhodující stav v době vyhlášení rozsudku pouze ve věcech, v nichž rozsudkem dochází ke vzniku, změně nebo zániku právního vztahu mezi účastníky. V konkrétním případě ale o vznik, změnu nebo zánik právního vztahu mezi žalobci a žalovanými nejde. Navíc předmětná žaloba je žalobou vlastnickou, negatorní, a rozhodnutí soudu na jejím základě nekonstituuje právní vztah mezi účastníky sporu. V případě negatorní žaloby není třeba, aby zásah, před kterým má chránit, trval v době podání žaloby, anebo předtím měl ráz opakovatelnosti či soustavnosti. Žalobu lze podat i na základě jednoho zásahu do práva, pokud jeho provedení svědčí o tom, že pokračování či opakování vyloučit nelze. V této souvislosti odkázali na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 22 Cdo 223/2005. U žalované č. 1) přitom pokračování hrozí ze samé podstaty jejího podnikání. Žalované č. 2) a 3) pak žalované č. 1) poskytly část svého domu ke zřízení nočního baru s diskotékou, nedbají dlouhodobých stížností sousedů a svoji pasivitu obhajují nevyhovitelností nájemní smlouvy, kterou svobodně uzavřely a z níž jim plyne finanční prospěch. S ohledem na uvedené se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

9. Vedlejší účastnice na straně žalobců podala proti rozsudku soudu I. stupně rovněž odvolání, které odůvodnila tak, že soud I. stupně nepřihlédl k tvrzeným skutečnostem a navrhovaným důkazům, neúplně zjistil skutkový stav věci a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním i nesprávnému právnímu posouzení věci. Brojila proti závěrům soudu I. stupně, že v době vydání rozhodnutí k rušení žalobců nedocházelo. Poukazovala zejména na to, že míra pravděpodobnosti opětovného rušení žalobců hlukem je vysoká. Dovožovala, že pokud došlo k zamítnutí žaloby, aniž by byl dostatečně zkoumán faktický stav věci, bylo na straně žalující porušeno právo na spravedlivý proces a současně došlo k odmítnutí poskytnutí soudní ochrany právům žalobců i vedlejší účastnice. Navrhovala, aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Odvolací řízení zahájené podáním vedlejší účastnice bylo však usnesením soudu I. stupně vydaného dne 21. 7. 2022, č. j. 22 C 190/2017-251, zastaveno z důvodu nezaplacení soudního poplatku za odvolání. Odvolací soud proto odvolání vedlejší účastnice na straně žalující vnímal jako vyjádření k odvolání.
10. Žalovaná č. 1) se k odvolání žalobců písemně nevyjádřila.
11. Žalované č. 2) a 3) ve svém vyjádření k odvolání žalobců nejprve shrnuly argumentaci žalobců. Dále uvedly, že soud I. stupně provedl dokazování za účelem zjištění skutkového stavu v dostačující míře. S provedenými důkazy se řádně vypořádal v odůvodnění rozsudku, v němž vysvětlil, jaké skutečnosti z důkazů zjistil a jakým způsobem jednotlivé důkazy hodnotil. Nebyly-li některé z důkazů provedeny, byl tento procesní postup soudem I. stupně řádně odůvodněn. Navíc navržené svědecké výpovědi by nemohly změnit závěr, že k rušení žalobců nedochází. Žalované č. 2) a 3) také poukázaly na to, že posouzení imisí hluku je otázkou odbornou, k níž nemá soud dostatek odborných znalostí, a proto je třeba k jejímu zodpovězení nechat vyhotovit znalecký posudek. V této souvislosti odkázaly na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1578/2010. Svůj požadavek na vypracování znaleckého posudku však vzali žalobci zpět, tudíž žalobci neprokázali, že by byli hlukem pocházejícím z předmětného prostoru rušení v míře nepřiměřené místním poměrům a že by byli podstatně omezeni v obvyklém užívání svého bytu.

Žalované č. 2) a 3) odkázaly na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR, konkrétně na rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 636/2014. Polemizovaly se závěry žalobců ohledně provedených měření. Zejména nesouhlasily se závěrem, že chvilkové překročení limitu akustického tlaku nepostačuje k tomu, aby žalobci byli provozem baru obtěžováni hlukem v míře nepřiměřené místním poměrům a byli podstatně omezeni v obvyklém užívání své bytové jednotky. K názoru žalobců, že se při rozhodování o negatorní žalobě nepoužije § 154 o. s. ř., předložily rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 22 Cdo 4280/2016 a sp. zn. 22 Cdo 2581/2011. Žalované č. 2) a 3) shrnuly, že v řízení před soudem I. stupně bylo prokázáno, že k rušení žalobců nedochází, což ostatně potvrdili i sami žalobci. Pokud nyní tvrdí, že mohou být žalovanou č. 1) rušení v budoucnu, jedná se o nové tvrzení, což je v rozporu s § 205a o. s. ř. Se závěry učiněnými soudem I. stupně se žalované č. 2) a 3) zcela ztotožnily, tj. jak co do skutkových závěrů, tak rovněž i co do právního posouzení. Navrhovaly, aby byl rozsudek I. stupně potvrzen a byla jim přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

12. Žalobci v následné replice k vyjádření žalovaných č. 2) a 3) setrvali na své argumentaci, v podstatných bodech ji zopakovali. Na doplnění uvedli, že se soud I. stupně nezabýval reálnou hrozbou opakování a pokračování rušení imisemi hluku ze strany žalovaných v budoucnu. Doplnili své podání o novou skutečnost, a sice že k rušení žalobců opět dochází, a o nový důkaz, konkrétně o Protokol o zkoušce č.: P25-381-22 ze dne 14. 10. 2022.
13. Odvolací soud zopakoval dokazování rozhodnutím stavebního úřadu ke kolaudaci provozovny, akustickou studií ze dne 16. 4. 2014, printscreenem webových stránek žalované č. 1), fotografií vstupních dveří žalované č. 1), protokolem o zkoušce ze dne 6. 6. 2017, stížností ze dne 1. 3. 2016, záznamy o rušení nočního klidu, protokolem o autorizovaném měření hluku ze dne 16. 5. 2017 a výsledkem svědků Mgr. V. a J. K.. Současně doplnil dokazování o provedení důkazu označeného jako Protokol o zkoušce č.: P25-381-22 ze dne 14. 10. 2022.
14. Z akustické studie ze dne 16. 4. 2014 odvolací soud zjistil, že Jaroslav K. vypracoval akustickou studii, která vyhodnocovala vliv hudební produkce na chráněný vnitřní a venkovní prostor bytového domu č. p. xxx/6 v ul. Xxx. Součástí studie bylo měření hluku v provozovně žalované č. 1), ve 2. NP a 3. NP domu, které sloužilo jako podklad pro návrh technických opatření, která by zajistila splnění hygienických limitů pro hluk pocházející z hudební produkce v chráněném vnitřním i venkovním prostoru tohoto bytového domu. Hodnoty naměřené ve 2. a 3. NP dosahovaly výše 38,5 dB, 33,2 dB a 33,3 dB.
15. Ze stížnosti ze dne 1. 3. 2016 bylo zjištěno, že žalobce a) podal PČR, Krajskému ředitelství policie hl. města Prahy, stížnost na rušení provozem podniku Xxx's. Zdůrazňoval v ní zejména opakované telefonáty na linku 158 z důvodu rušení nočního klidu žalovanou č. 1), konkrétně v termínech 29. 8. 2014 (01:16), 22. 11. 2014 (01:32), 6. 12. 2014 (01:01), 18. 12. 2014 (00:19), 16. 4. 2015 (00:52), 17. 4. 2015 (23:37), 29. 5. 2015 (02:11), 31. 5. 2015 (02:13), 25. 11. 2015 (01:01) nebo 29. 12. 2015 (01:30). Současně poukazoval i na stížnosti ostatních obyvatel, a to jak v průběhu roku 2015, tak i v roce 2016.
16. Ze záznamů o rušení nočního klidu bylo zjištěno, že v letech 2014 až 2018 byla opakovaně kontaktována PČR na lince 158 z důvodu rušení nočního klidu. Po zásahu přivolané hlídky PČR došlo obvykle ke ztišení hudby.
17. Z protokolu o autorizovaném měření hluku ze dne 16. 5. 2017 bylo odvolacím soudem zjištěno, že objednatelem měření byla žalovaná č. 1), měření hluku bylo žádáno pro účely stavebního řízení a mělo sloužit ke zjištění, zda jsou překračovány hygienické limity pro hluk ve vnitřních prostorách v bytových domech Xxx xxx/6 a xxx/8 v souvislosti s hudební produkcí v prostorách užívaných žalovanou č. 1). Měření bylo provedeno dne 16. 5. 2017 v časovém rozmezí 22:10 až 22:50 hodin v bytě č. xxx, v domě Xxx xxx/6, 2. NP, a v bytě č. xxx, v domě Xxx xxx/8, 1. NP, a přímo v provozovně. V době měření byla aparatura nastavena na maximální zesílení. Hodnoty naměřené v obou bytech dosáhly hodnoty 23,2 dB, 23 dB a 23,4 dB. Hygienický limit pro noční dobu je 25

dB.

18. Z protokolu o zkoušce ze dne 6. 6. 2017 odvolací soud zjistil, že objednatelem měření byl žalobce a), měření probíhalo dne 4. 6. 2017 v rozmezí 0:05 až 0:30 hodin v bytovém domě Xxx xxx/8, v bytě žalobce a). Měření provedl a protokol vyhotovil J. K.. Maximální hladiny akustického tlaku naměřené v bytě žalobce a), emitované hudební produkcí provozovny žalované 1), dosahovaly v průběhu měření nejvýše hodnotu 34,1 dB.
19. Z rozhodnutí stavebního úřadu ke kolaudaci provozovny bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2017 byl vydán kolaudační souhlas k užívání stavby – změny stavby, konkrétně vnitřní stavební úpravy zařízení veřejného stravování „restaurace s barem“ na adrese Praha, staré Město, č. p. xxx, Xxx.
20. Z printscreenu webových stránek žalované č. 1) bylo zjištěno, že provozovna žalované č. 1) je propagována jako xxx, nabízející mj. v suterénu music club se světelnou disco podlahou a nejlepšími DJ's.
21. Z fotografií vstupních dveří žalované č. 1) bylo zjištěno, že otevírací doba provozovny žalované č. 1) je od středy do soboty v rozmezí od 17 do 5 hodin. Zbývající dny je zavřeno.
22. Z výsledku svědka Mgr. V. odvolací soud zjistil, že svědek bydlí v domě na adrese Xxx 4, který přímo sousedí s domem, v němž se nachází provozovna žalované č. 1). Dříve byla na této adrese vinárna, která byla klidná, problémy s hlukem nebyly. xxx však ruší hlasitou hudbou, hluk se nese stěnami, vyvolává pocit, že se chvěje celý dům. Z počátku docházelo k rušení každý den, později se ustálilo na středy až soboty. V poslední době svědek zaznamenal rušení i v úterý. Hluk, dunění dosahuje takové intenzity, že se nedá spát. Svědek v minulosti v této souvislosti opakovaně kontaktoval provozního žalované č. 1), situaci s ním řešil, avšak neúspěšně. Posléze mu provozní již nebral telefon. Věc řešil i za pomoci městské policie, která opakovaně na místo vysílala hlídku. Po jejím zásahu se hluk na nějakou dobu, cca týden, snížil, ale pak se vše vrátilo do stejných kolejí. Klub funguje několik let, hlučnost se v podstatě nemění. Svědek připustil, že hlučnost může drobně kolísat v závislosti na počtu lidí přítomných v klubu. Výjimku tvořilo pouze covidové období, kdy byl klub uzavřen. Rušení jsou obyvatelé bytů bydlící do 4. NP, a to v bytech přiléhajících na dům, v němž se klub nachází.
23. Z výsledku svědka J. K. odvolací soud zjistil, že je svědek 28 let činný v oboru akustika. Na základě objednávky žalobce a) provedl měření hluku v jeho bytě, konkrétně ložnici. Byt se nacházel ve vyšším patře. Při provádění měření bylo možno rozeznat jednotlivé skladby, byly celkem zřetelně slyšet. Naměřené hodnoty přesahovaly povolený hygienický limit. V klubu prováděl v minulosti místní šetření z důvodu vypracování návrhu technického řešení vedoucího ke snížení hluku z provozu klubu do chráněných prostor. Zdrojem hluku v daném případě byl přenos akustické energie po konstrukci domu do okolních objektů. V klubu se vyskytuje vysoká akustická energie, která u takto starých domů může vstoupit do konstrukce domu a vyzáří se na nežádoucím místě. Nejde o cestu přenosu vzduchem, nýbrž o cestu po konstrukci, u níž je však technicky složité realizovat nějaké řešení. Na základě zhodnocení konstrukce lze dospět k mezní hranici v dB, která, nebude-li překročena, nedojde k obtěžování hlukem. V chráněném vnitřním prostoru staveb se určuje maximální hladina akustického tlaku A v závislosti na tom, zda jde o denní nebo noční dobu. Po noční dobu, v případě reprodukováné hudby, činí 25 dB. Maximální hladina hluku ve vnitřním prostoru je přitom maximální hladina, které hluk dosáhne. Limity jsou takto nastaveny již více než 50 let, nedošlo k žádným změnám.
24. Z Protokolu o zkoušce č.: P25-381-22 ze dne 14. 10. 2022 bylo zjištěno, že objednatelem měření byl žalobce a), měření probíhalo dne 9. 10. 2022 v rozmezí 0:05 až 1:30 hodin v bytovém domě Xxx xxx/8, v bytě žalobce a). Měření provedl a protokol vyhotovil Jaroslav K.. Maximální hladiny akustického tlaku naměřené v bytě žalobce a), emitované hudební produkcí provozovny žalované 1), dosahovaly v průběhu měření nejvýše hodnotu 28,7 dB.
25. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou,

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Špalová.

že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve smyslu § 212 a § 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání je *důvodné*.

26. Mezi účastníky řízení panoval spor o to, zda se z provozovny žalované 1), nacházející se v 1. NP a 1. PP domu ve vlastnictví žalovaných 2) a 3), šíří v nočních hodinách hluk, který proniká vnitřními prostory domů, po jejich konstrukcích do bytové jednotky ve spoluvlastnictví žalobců, které nepřipustně obtěžuje.
27. Podle § 1012 o. z. *„má vlastník právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit“*.
28. Podle § 1013 odst. 1 o. z. *„se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.“*
29. Předně odvolací soud uvádí, že soud I. stupně správně, byť ne výslovně, posoudil otázku aktivní a pasivní legitimace účastníků řízení.
30. K *aktivní věcné legitimaci* odvolací soud na doplnění konstatuje, že oprávněn k podání žaloby na zdržení se imisí hluku je ten, kdo je rušen imisemi při výkonu svého vlastnického práva (obdobně platí i pro nájemce či pravého držitele ve smyslu § 1043 a 1044 o. z.). Žalobcům jako spoluvlastníkům nemovitosti dotčené imisemi hluku proto svědčí aktivní věcná legitimace.
31. Pokud jde o *pasivní věcnou legitimaci*, k této se uvádí, že v tomto typu sporů náleží pasivní legitimace jednak rušiteli, a rovněž tak vlastníku pozemku, stavby nebo nemovitosti, z nichž pocházejí imise, jelikož vlastník je za imise zodpovědný vedle rušitele. Shodně se vyslovil k této problematice i Nejvyšší soud ČR svým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 22 Cdo 5667/2017, v němž se ztotožnil se závěry učiněnými v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. 22 Cdo 223/2005, když výslovně uvedl, že *žaloba proti obtěžování nad míru přiměřenou poměrům ve smyslu § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (nyní § 1013 odst. 1 o. z.) může být úspěšně podána jak proti přímému rušiteli, tak i proti vlastníku nemovitosti, který ji přenechal jinému k činnosti, ze které rušení pochází; je pak věcí tohoto vlastníka, aby přímému rušiteli v dalším rušení zabránil*. Tento názor je sdílen rovněž komentářovou literaturou. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014, je uvedená judikatura v zásadě použitelná i pro posuzování imisí dle § 1013 o. z. V souladu s uvedenými rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR a obecnými zásadami pak platí, že vlastnickou žalobu, mezi níž se žaloba proti rušení vlastnického práva imisemi řadí, lze úspěšně podat i proti tomu, kdo má možnost rušení zabránit. Převedeno na konkrétní případ se konstatuje, že pasivně věcně legitimována je jak žalovaná 1) jako provozovatelka podniku, z něhož se šíří hluk, tak žalované 2) a 3), které spoluvlastní dům, ve kterém se nachází dotčený podnik, a které předmětné prostory žalované 1) pronajaly. Právě prostřednictvím nájemní smlouvy pak mají žalované 2) a 3) možnost rušení zabránit.
32. Z výše citovaného zákonného ustanovení se dále podává, že *se vlastník zdrží všeho, co působí, že ... hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat*. Při stanovení míry přiměřenosti se přihlíží k poměrům existujícím v daném místě a čase. Důležitým vodítkem pro posouzení toho, zda jde o rušení přesahující míru přiměřenou poměrům, je zjištění, že rušení přesahuje limity uvedené ve veřejnoprávních předpisech.
33. Podle § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, *osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, správce, popřípadě vlastník pozemní komunikace, provozovatel, popřípadě vlastník dráhy, osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby*

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Spalová.

a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby. Splnění povinnosti k ochraně před hlukem z provozu na pozemních komunikacích nebo dráhách v chráněném venkovním prostoru stavby se považuje i za splnění této povinnosti v chráněném vnitřním prostoru stavby.

Hlukem se rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož imisní hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis. **Vibracemi** se rozumí vibrace přenášené pevnými tělesy na lidské tělo, které mohou být škodlivé pro zdraví a jejichž hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis. Za hluk podle věty první se nepovažuje zvuk působený hlasovým projevem fyzické osoby, nejde-li o součást veřejné produkce hudby v budově, hlasovým projevem zvířete, zvuk z produkce hudby provozované ve venkovním prostoru, zvuk z akustického výstražného nebo varovného signálu souvisejícího s bezpečnostním opatřením, zvuk působený přelivem povrchové vody přes vodní dílo sloužící k nakládání s vodami, zvuk působený v přímé souvislosti s činností související se záchranou lidského života, zdraví nebo majetku, řešením mimořádné události, přípravou jejího řešení nebo prováděním bezpečnostní akce nebo mimořádné vojenské akce. Za vibrace podle věty druhé se nepovažují vibrace působené přelivem povrchové vody přes vodní dílo sloužící k nakládání s vodami a vibrace působené v přímé souvislosti s činností související se záchranou lidského života, zdraví nebo majetku, řešením mimořádné události, přípravou jejího řešení nebo prováděním bezpečnostní akce nebo mimořádné vojenské akce. Chráněným venkovním prostorem se rozumí nezastavěné pozemky, které jsou užívány k rekreaci, lázeňské léčebně rehabilitační péči a výuce, s výjimkou lesních a zemědělských pozemků a venkovních pracovišť. Chráněným venkovním prostorem staveb se rozumí prostor do vzdálenosti 2 m před částí jejich obvodového pláště, významný z hlediska pronikání hluku zvenčí do chráněného vnitřního prostoru bytových domů, rodinných domů, staveb pro předškolní a školní výchovu a vzdělávání, staveb pro zdravotní a sociální účely, jakož i funkčně obdobných staveb. **Chráněným vnitřním prostorem staveb** se rozumí pobytové místnosti ve stavbách pro předškolní a školní výchovu a vzdělávání, pro zdravotní a sociální účely a ve funkčně obdobných stavbách a obytné místnosti ve všech stavbách. Rekreace pro účely podle věty první zahrnuje i užívání pozemku na základě vlastnického, nájemního nebo podnájemního práva souvisejícího s vlastnictvím bytového nebo rodinného domu, nájmem nebo podnájmem bytu v nich. Co se považuje za prostor významný z hlediska pronikání hluku, stanoví prováděcí právní předpis.

34. Podle § 11 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, platí, že hygienický limit maximální hladiny akustického tlaku A se stanoví pro hluk šířící se ze zdrojů uvnitř objektu součtem základní maximální hladiny akustického tlaku $A L^{Amax}$ se rovná 40 dB a korekce přibližujících ke druhu chráněného vnitřního prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 2 k tomuto nařízení. V případě hluku s tónovými složkami, s výjimkou hluku z dopravy na pozemních komunikacích, dráhách a z leteckého provozu, se přičte další korekce -5 dB. Za hluk ze zdrojů uvnitř objektu, s výjimkou hluku ze stavební činnosti, se pokládá i hluk ze zdrojů umístěných mimo tento objekt, který do tohoto objektu proniká jiným způsobem než vzduchem, zejména konstrukcemi nebo podloží. Příloha č. 2 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. stanoví u obytných místností mezi 22 h a 6 h ranní korekce -10dB, tj. 25 dB.
35. V poměrech projednávané věci nelze souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že k obtěžování žalobců nedochází, protože v době rozhodování soudu I. stupně k imisím hluku nedocházelo a překročení hygienických limitů se žalobcům nepodařilo prokázat. Rušení hlukem se datuje již k roku 2014, kdy byla provedena první akustická studie, v jejímž rámci byly naměřeny hodnoty, dosahující výše 38,5 dB, 33,2 dB a 33,3dB. Měření proběhlo v 2. a 3. NP domu č. p. xxx/6 v ul. Xxx, který sousedí s domem, v němž se nachází byt žalobců. Kontinuálně mezi lety 2014 a 2019 docházelo ze strany žalobců a dalších obyvatel sousedních domů ke stížnostem na nepřiměřený hluk v nočních hodinách, pocházející z provozovny žalované 1). Z tohoto důvodu byly na místo opakovaně volány hlídky PCR ke zjednání nápravy. Žalovaná 1) přitom v domě č. p. xxx/6 v ul. Xxx provozuje restauraci s barem, který na svých webových stránkách prezentuje jako music club & Café restaurant s otevírací dobou od středy do soboty v rozmezí od 17 do 5 hodin.
36. V roce 2017 bylo provedeno další autorizované měření hluku, a to jak žalovanou 1), tak stranou

žalující. Měření na základě objednávky žalované 1) bylo provedeno v květnu 2017 ve vnitřních prostorách v bytových domech Xxx xxx/6 a xxx/8, v časovém rozmezí 22:10 až 22:50 hodin. V době měření byla aparatura nastavena na maximální zesílení a byly naměřeny hodnoty ve výši 23,2 dB, 23 dB a 23,4 dB. Měření dle objednávky žalobce a) bylo provedeno v červnu roku 2017, v rozmezí 0:05 až 0:30 hodin v bytovém domě Xxx xxx/8. Maximální hladiny akustického tlaku naměřené v bytě žalobce a), emitované hudební produkcí provozovny žalované 1), dosahovaly v průběhu měření nejvýše hodnotu 34,1 dB. Naposledy bylo měření provedeno v říjnu tohoto roku, konkrétně dne 9. 10. 2022, v rozmezí 0:05 až 1:30 hodin v bytovém domě Xxx xxx/8. Maximální hladiny akustického tlaku naměřené v bytě žalobce a), emitované hudební produkcí provozovny žalované 1), dosahovaly v průběhu měření hodnotu 28,7 dB.

37. K provedeným měřením je třeba konstatovat, a to ve shodě s výpovědí svědka Konopy, který provádí akustické studie 28 let, a rovněž ve shodě s výše citovaným nařízením vlády č. 272/2011 Sb., že v případě reprodukované hudby činí maximální výše hluku v nočních hodinách 25 dB, přičemž maximální hladinou hluku ve vnitřním prostoru je maximální hladina, které hluk dosáhne, není tudíž potřeba, aby tato hladina trvala kontinuálně po celou noční dobu. S ohledem na uvedené závěry proto neobstojí argument soudu I. stupně, že měření provedené v květnu 2017 překročení hygienických limitů neprokázalo, a tudíž k rušení žalobců nedochází, když provedená akustická měření předešla i následující překročení povolených limitů jednoznačně prokázala. Navíc měření provedené v květnu 2017 bylo provedeno v rozmezí mezi 22:10 a 22:50 hodin, tedy v době, která není typickou pro hudební disco klub, když zvýšené intenzity obvykle dosahuje hluk v pozdějších nočních hodinách. Rušení hlukem v nočních hodinách v průběhu let, počínaje rokem 2014 a pokračující až do současnosti, v rozmezí středy až soboty, potvrdil svědeckou výpovědí také svědek V., bydlící v sousedním domě, který dokonce připustil, že v současnosti dochází k rušení i v úterý. Vypověděl, že hluk, vibrace jsou natolik nesnesitelné, dosahují takové intenzity, že při nich nelze normálně spát.
38. Odvolací soud má na základě výše uvedených skutečností za to, že lze učinit závěr, že v době, kdy byla prováděna měření hluku Jaroslavem Konopou, tj. v roce 2014, 2017 i 2022 došlo provozem restauračního zařízení žalované 1) k překročení maximálních limitů stanovených hygienickými předpisy. Žalovaná 1) tedy provozováním svého podniku a žalované 2) a 3) jako spoluvlastnice domu, v němž se tento podnik nachází, rušily a ruší žalobce a) a b) ve výkonu jejich vlastnického práva.
39. Pokud jde o námitku žalované strany, že posouzení míry hluku je otázkou natolik odbornou, že k ní nemá zpravidla soud dostatek odborných znalostí, a je tudíž třeba nechat ve věci vypracovat znalecký posudek, lze s ní v zásadě souhlasit. Avšak v konkrétním případě byla tato odborná otázka zodpovězena odbornými vyjádřeními a současně výslechem zpracovatele 3 z těchto vyjádření, J. K., který se akustikou profesionálně zabývá bezmála 30 let. Tento postup pokládá odvolací soud ze zcela postačující a v souladu s § 127 o. s. ř., což ostatně konstatuje i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 22 Cdo 3799/2015, na které žalovaná strana odkazovala.
40. K námitce žalovaných 2) a 3), že žalobci neprokázali, že by byli rušeni hlukem pocházejícím z předmětného prostoru v míře nepřiměřené místním poměrům a že by byli podstatně omezeni v obvyklém užívání svého bytu, odvolací soud odkazuje jednak na své výše uvedené závěry, že k rušení žalobců docházelo a dochází, jednak pokládá za důležité opětovně zdůraznit, že posouzení otázky, zda v konkrétní věci dochází k obtěžování, proti kterému je třeba poskytnout ochranu ve smyslu § 1013 odst. 1 o. z., je do značné míry věcí soudcovského uvážení. Veřejnoprávní předpisy (zde hygienické normy) mají při posuzování této otázky roli pomocnou. Odvolací soud konstatuje, že v daném případě vzal za prokázané, že žalobci jsou obtěžováni nad míru přiměřenou místním poměrům, když se jedná o rezidenční čtvrť určenou primárně k bydlení, nikoliv k hlučné hudební produkci. Obtěžování hlukem navíc překročilo meze stanovené hygienickými předpisy, tudíž přesáhlo i míru přiměřenou poměrům (argumentaci žalovaných, že se jedná o oblast známou svým nočním životem, a proto je nutno hluk tolerovat, nelze akceptovat,

neboť pak by byla žalobcům odebrána možnost účinně se bránit a domoci se ochrany dle § 1013 o. z.). Současně bylo prokázáno, že hluk v nočních hodinách překračující povolený hygienický limit podstatným způsobem omezuje žalobce v užívání jejich bytu, a to při zohlednění délky trvání hluku (od roku 2014 dosud), doby, v níž k rušení dochází (noční hodiny), a frekvenci opakování rušení (středa – sobota). Ve shodě s dříve zmíněným odvolací soud znovu opakuje, že důležitým vodítkem pro posouzení toho, zda jde v posuzované věci o imisi dle § 1013 odst. 1 o. z., bylo právě zjištění, že rušení přesahuje limity uvedené ve veřejnoprávních předpisech. Odkazovaly-li žalované 2) a 3) v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 22 Cdo 636/2014, nepokládá odvolací soud argumentaci tímto rozhodnutím za zcela přílehavou, když toto dopadá na situaci, kdy rušení hlukem pochází ze strojů a zařízení tvořícího areál hutního a ocelářského komplexu.

41. Žalované 2) a 3) namítaly, že jelikož v řízení před soudem I. stupně bylo prokázáno, že k rušení žalobců nedochází a tito to potvrdili, nelze se v odvolacím řízení zabývat jejich novým tvrzení o budoucím rušení, neboť by to bylo v rozporu s § 205a o. s. ř. Tento názor odvolací soud nesdílí, když žalobci od počátku řízení poukazují na nebezpečí opakování rušení. Pokud k rušení v době vydání prvostupňového rozhodnutí nedocházelo, tak jen proto, že se jednalo o období, kdy byla všechna restaurační zařízení buď uzavřena nebo jejich činnost výrazně omezena z důvodu celosvětové pandemie Covid 19. Logicky proto ani nemohlo dojít k rušení žalobců, když toto bylo žalované straně objektivně znemožněno. Po ukončení restrikcí došlo i k obnovení fungování podniku žalované 1).
42. Ze všech shora uvedených důvodů proto postupoval odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.
43. Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně, rozhodoval nejen o nákladech odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem I. stupně. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodl dle § 224 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobci a vedlejší účastnice na straně žalující byli ve věci plně úspěšní. Náleží jim proto náhrada nákladů řízení v plné výši.

Náklady žalobců a) a b) sestávají ze soudního poplatku za řízení v I. stupni, soudního poplatku za odvolací řízení, nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 1 a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), z tarifní hodnoty ve výši 10 000 Kč a sazbou za 1 úkon právní služby ve výši 1 200 Kč:

náklady před soudem I. stupně sestávají z:

- částky **2 000 Kč** za soudní poplatek,
 - částky **1 200 Kč** za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) AT,
 - částky **1 200 Kč** za předžalobní výzvu dle § 11 odst. 1 písm. d) AT,
 - částky **1 200 Kč** za podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) AT,
 - částky 4 x 1 200 Kč, celkem **4 800 Kč**, za písemné vyjádření ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) AT,
 - částky 3 x 1 200 Kč, celkem **3 600 Kč**, za účast u jednání soudu dne 12. 9. 2018, 16. 1. 2019, 24. 9. 2021,
 - částky **1 200 Kč** za další poradou s klientem přesahující hodinu dle § 11 odst. 1 písm. c) AT, celkem 2 x 1 200 Kč = **2 400 Kč**,
 - včetně 11 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, celkem 2 x 3 300 Kč = **6 600 Kč**,
 - 21% DPH z částky 33 000 Kč ve výši **6 930 Kč**,
 - protokol o zkoušce - měření hluku ze dne 4. 6. 2017 ve výši 9 500 Kč,
- celkem **51 430 Kč**,

náklady před soudem odvolacím sestávají z:

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Spalová.

- částky **2 000 Kč** za soudní poplatek,
 - částky **1 200 Kč** za podání odvolání dle § 11 odst. 1 písm. k) AT,
 - částky **1 200 Kč** za písemné vyjádření ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) AT,
 - částky 2 x 1 200 Kč, celkem **2 400 Kč** za účast u jednání soudu dne 19. 10. 2022 a 16. 11. 2022, celkem 2 x 4 800 Kč = **9 600 Kč**,
 - včetně 4 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, celkem 2 x 1 200 Kč = **2 400 Kč**,
 - 21% DPH z částky 12 000 Kč ve výši **2 520 Kč**,
 - protokol o zkoušce – měření hluku dne 9. 10. 2022 ve výši **17 450 Kč**,
- celkem **33 970 Kč**.

Žalovaní jsou tedy povinni zaplatit žalobcům společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku v celkové výši **85 400 Kč**. Platební místo odvolací soud určil dle § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůtu podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Náklady vedlejší účastnice na straně žalobců sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), z tarifní hodnoty ve výši 10 000 Kč a sazbou za 1 úkon právní služby ve výši 1 500 Kč:

náklady před soudem I. stupně sestávají z:

- částky **1 500 Kč** za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) AT,
 - částky **1 500 Kč** za oznámení o vstupu do řízení dle § 11 odst. 1 písm. d) AT,
 - částky 3 x 1 500 Kč, celkem **4 500 Kč**, za účast u jednání soudu dne 12. 9. 2018, 16. 1. 2019, 24. 9. 2021,
- celkem **7 500 Kč**,
- včetně 5 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, celkem **1 500 Kč**,
 - 21% DPH z částky 9 000 Kč ve výši **1 890 Kč**,
- celkem **10 890 Kč**,

náklady před soudem odvolacím sestávají z:

- částky 2 x 1 500 Kč, celkem **3 000 Kč** za účast u jednání soudu dne 19. 10. 2022 a 16. 11. 2022,
 - včetně 2 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, celkem **600 Kč**,
 - 21% DPH z částky 3 600 Kč ve výši **756 Kč**,
- celkem **15 246 Kč**.

Žalovaní jsou tedy povinni zaplatit vedlejší účastnici společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku v celkové výši **15 246 Kč**. Platební místo odvolací soud určil dle § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůtu podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu I. stupně, za podmínek § 237, § 239 a následujících o. s. ř.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat dovolací soud. Dovolatel musí být zastoupen advokátem.

Praha 16. listopadu 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Spalová.

JUDr. Marcela Kučerová
předsedkyně senátu